

"A Temporary Monument for Brussels"

Toelichting door Artlead.net en All things Contemporary vzw

A Temporary Monument for Brussels is een eigentijdse reflectie op het historische concept van een monument. Het fungeert als hedendaags antwoord op Jacques Moeschals prachtige, monumentale sculptuur *Signaal van Zellik*, dat sinds 1963 is gevestigd op de plek waar vandaag de dag de E40 en de Brusselse ring elkaar kruisen. Het beeld belichaamt het blinde optimisme dat eigen is aan ons Belgische naoorlogse klimaat, waarbij auto's en beton de bepalende factoren waren voor wat iedereen zag als een rooskleurigere toekomst.

Het *Signaal van Zellik* staat voor een specifieke kijk op stedelijke ontwikkeling die stamt uit de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw. In de afgelopen decennia is onze visie op de toekomst echter veranderd. Vandaag de dag zijn we het erover eens dat een stad niet wordt gedefinieerd door beton en auto's, maar door de mensen die er wonen, die tijdelijk samenkomen en vanuit hun gecombineerde eigenschappen het hart en de ziel van een stad vormen.

Vanuit dit perspectief lijkt het niet meer dan logisch dat een hedendaags stadsmonument ook een tijdelijk karakter heeft. Net zoals de veranderende dynamiek van de stad verandert *A Temporary Monument for Brussels* in de loop van zijn bestaan - de grote spandoeken krijgen telkens opnieuw een andere vorm, bedacht door een andere Brusselse kunstenaar.

Aline Bouve bijt de spits af met *Slender Thrills* (19/04 - 16/07)

De multidisciplinaire praktijk van Aline Bouvy is een manier om uiting te geven aan haar weigering om compromissen te sluiten en zich aan te passen aan systemen in onze samenleving die ons verlangen willen reguleren. Bouvy bevraagt en bekritiseert de manier waarop ons zelfbeeld en onze kijk op de samenleving als geheel door deze moraal wordt bepaald.

Over het algemeen onderzoekt Aline Bouvy hoe we omgaan met hedendaagse culturele productie, en neemt ze een standpunt in ten opzichte van de normen en waarden die de samenleving ons oplegt. Hierdoor wordt ze aangetrokken door het niet-conventionele - niet om elementen uit de marge van de samenleving te verheerlijken, maar vanuit de wens om wat als 'anders' wordt bestempeld te normaliseren, en daarmee de heersende moraal aan te passen.

Het werk dat Aline Bouvy maakte voor *A Temporary Monument for Brussels* ligt in de lijn van haar ontwrichtende manier van denken. Ze dacht na over het concept van een publiek monument en koos uit haar persoonlijke archief vijf foto's om "een panorama van on-monumentaliteit" te creëren. Deze vijf foto's, die in de loop van Aline Bouvy's eigen leven zijn gemaakt, bieden een glimp van haar herinneringen, ideeën en praktijken. Hoewel deze beelden zeer persoonlijk zijn, fungeren ze als een canvas waarop wij ons eigen leven en dromen kan projecteren - en tegelijkertijd een viering belichaamt van het leven, liefde, verlangen en de schoonheid en diversiteit van het grootstedelijke leven.

Er is een subtiele aanwezigheid van mannelijke naaktheid in Bouvy's beeldtaal voor *A Temporary Monument for Brussels*. Het mannelijk naakt is een terugkerend motief in haar werk; niet als fetisj, maar eerder als tegenwicht voor het naakte vrouwenlichaam dat overal lijkt te zijn. Het vrouwelijk naakt is niet alleen een dominant motief in de kunstgeschiedenis, maar ook alomtegenwoordig in onze hedendaagse beeldcultuur, zoals in reclame en muziekvideo's.

Als we het werk van Aline Bouvy voor *A Temporary Monument for Brussels* van nabij bekijken, toont één beeld de kunstenaar als Madonna. Deze foto, gemaakt in 1986, toont een meisje dat probeert te ontsnappen aan de verveling van het leven in een klein dorp, en uitkijkt naar onafhankelijkheid en het moment van ontsnappen, verlangend naar een groot stadsleven. Dit zelfportret gaat vergezeld van een beeld van Jacobskruid (*Jacobaea vulgaris*), een wilde bloem die welig tiert langs de kant van wegen en op elk braakliggend terrein in de stad. Ook wel bekend onder de naam 'pissebloem', vanwege de onaangename geur van de bladeren, wordt deze plant vaak bestempeld als een onkruid. De 2.000 tot 2.500 gele bloemen per plant leveren echter nectar en dus voedsel voor 77 insectensoorten (waarvan 30 volledig afhankelijk zijn van de pissebloem als voedselbron). Daarmee is de plant rechtstreeks verantwoordelijk voor een groot deel van de biodiversiteit in grootstedelijke gebieden.

Een derde beeld is een bijgesneden detail van één van Aline Bouvy's eigen sculpturen. Op het beeld zien we duidelijk natte klei, wat de tweedimensionale banier in de rijke, sculpturale traditie van onze kunstgeschiedenis positioneert. Elke kunstenaar verhoudt zijn of haar werk automatisch ten opzichte van de kunst die vòòr hem of haar kwam. Bij het nadenken over kunst in de openbare ruimte lijkt beeldhouwkunst onvermijdelijk, waardoor de historische ondertoon van dit werk nog meer wordt uitgesproken. Niets ontstaat immers in een vacuüm.

Het vierde beeld versterkt dit idee en toont een detail van een gebroken fallische sculptuur bij het Stoibadeion – een tempel van Dionysos gelegen op het Griekse eiland Delos. Bovenop het beeld maakt een vinger een poëtische tekstcollage, als ode aan Dionysos. Deze Griekse god is zowel mens als dier, mannelijk en vrouwelijk, jong en volwassen en vertegenwoordigt een betoverende wereld vol buitengewone ervaringen. Het gedicht viert het leven, en de verwijzing naar de oude Griekse architectuur weerspiegelt het idee van monumentale beeldhouwkunst.

Het laatste beeld brengt ons terug naar het hier en nu. Het is een momentopname van de telefoon van de kunstenaar, die terloops tegen haar computer leunt – twee apparaten waarmee de meesten van ons dagelijks in hecht contact zijn. Recente technologische ontwikkelingen helpen ons om beelden te creëren en te consumeren in een hoog tempo, ongezien in de geschiedenis van onze beschaving. Zonder het te beseffen, ervaren sommigen van ons de wereld bijna uitsluitend via (sociale) media. Daardoor leven we voor een stuk in een werkelijkheid die volledig bestaat uit geconstrueerde beelden, die een leven simuleren dat bedoeld is om onze verlangens op te wekken en te bevredigen. Het is alsof we in een hyperrealiteit leven, een term die in 1981 werd bedacht door de Franse socioloog Jean Baudrillard, om een wereld te beschrijven die slechts bestaat als een verzameling betekenaars, die iets vertegenwoordigen dat in feite niet bestaat. Dit suggereert dat de wereld waarin we leven is vervangen door een wereld van louter kopieën, waar we op zoek zijn naar gesimuleerde stimuli, en niets meer dan dat.